

EX-LIBRIS

SÓLO UN NOMBRE PODRÍA LLEVAR LA DEDICATORIA
EL DÍA MENOS PENSADO

EN EL ORDEN QUE PREFIERA

MANIFIESTO INICIAL DEL HUMANISTA

LOS TRABAJOS QUE ME HA DADO EL DESPEDIRME

PARA UNA TEOLOGÍA DEL INSOMNIO

POR LAS CORNISAS DE LA LOCURA VOY

EN TAL TAREA

ESCENA

EL TEÓLOGO DISIDENTE

¿FÁBULA Y SIGNO?

UNA MUJER

CONFESIÓN ÚLTIMA

POEMAS DECAPITADOS

DETRÁS DE LAS PROCLAMAS

TIRO

GLOSA

DONDE TIRITA EL NOMBRE

Y ESO QUE HACE TIEMPO QUE SÉ QUE TENGO QUE

ESCRIBIRTE UNA COSA PARECIDA:

MEJOR HUBIERA SIDO NO HABER IDO

SOY YA EL ÚLTIMO DOLOR DEL DÍA,

DE LA VIDA SÓLO SÉ QUE ESTÁ MUY LEJOS

POÉTICA

FRAGMENTO

HISTORIA VERDADERA

YA BASTA

GEOGRAFÍA

CLAVE

2 EX-LIBRIS

3 SLECHTS ÉÉN NAAM ZOU IN DE OPDRACHT KUNNEN PRIJKEN

4 OP EEN GOEDE DAG

5 IN DE GEWENSTE VOLGORDE

6 STARTMANIFEST VAN DE HUMANIST

7 DE MOEITE DIE HET ME KOSTTE OM AFSCHEID TE NEMEN

8 VOOR EEN THEOLOGIE VAN DE SLAPELOOSHEID

9 LANGS DE RANDEN VAN DE WAANZIN GA IK

10 ZO'N OPGAVE

11 TAFEREEL

12 DE DISSIDENTE THEOLOOG

13 FABEL OF TEKEN?

14 EEN VROUW

15 LAATSTE BEKENTENIS

16 AFGEKAPTE GEDICHTEN

16 DE MANIFESTEN VOORBIJ

16 SCHOT

16 GLOS

17 WAAR DE NAAM HUIVERT

17 EN ZOIETS HEB IK JE AL EEN POOSJE WILLEN SCHRIJVEN

18 WE HADDEN BETER NIET KUNNEN GAAN

19 IK BEN REEDS HET LAATSTE VERDRIET VAN DE DAG

20 VAN HET LEVEN WEET IK SLECHTS DAT HET HEEL VER IS

21 POËTICA

22 FRAGMENT

23 WAAR VERHAAL

24 GENOEG!

25 AARDRIJKSKUNDE

26 SLEUTEL

EX-LIBRIS

No es bueno apretar el alma, por ver si sale tinta.
El papel sigue siendo el asesino -el asesino de ti-
y quizá es mejor que la sombra y que sus dagas
por antiguas voces descalzas vayan. Por antiguas voces,
muy lejos del número y sus cárceles, entre nieblas
olvidadas. Pero también pienso que con todo esto
tal vez puedas hacer algún día un cuadernillo;
que con todo esto -rojos, nieblas y niños
que se dicen adiós por las esquinas- quizá sí puedas
reunir unos ilegibles pedazos de diario
para con paciencia zurcirlos, tarde adentro,
hasta que torpemente formen un libro hecho de frío.
Y quizá sobre sus grises tapas de lluvia
puedas tú poner mi nombre antiguo
y, justo debajo, las sabidas fechas
de mi nacimiento y muerte. Y entonces
mi nombre pequeño allí, mi nombre -pobre-
que no sé ya si da pena o si da risa
así grabado en unas tapas
ante las que puedas abrazar las evaporadas siluetas
de unos tristes fantasmas sentimentales que no soy
pero que los viejos papeles tercamente dicen que sí fui.

EX-LIBRIS

Je ziel uitwringen om te kijken of er inkt uit komt is niet goed.
Het papier blijft de moordenaar – de moordenaar van jou –
en misschien is het beter dat het duister en zijn dolken
blootsvoets over oude stemmen gaan. Over oude stemmen,
ver van het getal en zijn kerkers, verloren
in de nevel. Maar wel denk ik dat je hiermee
misschien ooit een bundel maken kunt,
dat je aan dit alles – roodtinten, nevel en kinderen
die afscheid nemen op de hoek – wellicht
wat onleesbare dagboekfragmenten toe kunt voegen,
om ze op een namiddag geduldig aaneen te rijgen
tot ze een onbeholpen boek van kilte vormen.
En misschien dat op de regengrijze kaften
jij dan mijn oude naam vermelden kunt
en vlak daaronder de bekende data
van mijn geboorte en overlijden. En dan
mijn naam daar – schamel –, mijn naam in het klein,
geen idee of die al beklagenswaardig of lachwekkend is,
zo gegrift op een paar kaften
waarvoor je de vervagende schimmen omhelzen kunt
van een treurige verloren liefde, die ik niet ben,
maar waarvan de oude papieren koppig beweren van wel.

de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

© Santiago Montobbio

SÓLO UN NOMBRE PODRÍA LLEVAR LA DEDICATORIA

Supongo que por ser casi lo único que estaba abierto los domingos en el acuario municipal que están estos días derribando habíamos pasado no sé qué desmesurado número tardes, y recuerdo cómo sólo llegar nos dirigíamos a saludar a tío Alfonso convertido en un besugo, aquel besugo afable, exacto a él y que creíamos que a la fuerza tenía ya que conocernos.

El tiempo del que hablo era entonces tan extraño que aún no se habían inventado esas modernas variantes de los parkings que creo que se llaman guarderías, y si me esforzara podría de mañanas y tardes trazar una prolija geografía -la catedral y los paseos, la feria de belenes y de libros, jardines cerca de las autopistas o autos de choque o museos infinitos: calles, rosas y cuadros probablemente más hermosos pero también un poquitín más aburridos que el besugo-. Pero no me interesa y entonces no me esfuerzo. Porque más que eso son los pequeños y diarios infiernos que salpican lo que se dice una vida de familia, ese modo de estar siempre un cazador oculto y fiero en casa y los insoportables ritos de la estupidez y de la histeria de los que muy pronto tuve que aprender a huir íntimamente, para seguir viviendo, lo que siempre recuerdo y lo que me hace pensar siempre que puede no haber modo más titánico de ganarse a pulso el cielo ni oficio más gravoso que el buen oficio de ser madre y pensar también que cuando pienso eso mejor es que me calle si no quiero acabar enhebrando una con otra las cursilerías y más que nada estar convencido de que si algún día consiguiera cifrar en un cuadro, en media página o en cualquier otra imposible forma del tiempo o de la música alguna sombra de mi despedazada vida sólo un nombre podría llevar la dedicatoria.

3

© Traduction: Klaas Wijnsma

SLECHTS ÉÉN NAAM ZOU IN DE OPDRACHT KUNNEN PRIJKEN

Het was vrijwel als enige op zondag open en ik vermoed dat we daarom zo'n onnoemelijk aantal middagen hebben doorgebracht in het stedelijk aquarium dat ze nu aan het slopen zijn, en ik herinner me dat we zodra we binnen waren oom Alfons gingen begroeten die in een karper was veranderd, die aardige karper die zó op hem leek dat we dachten dat hij ons dan ook wel herkennen moest.

Het was een rare tijd waar ik het nu over heb – de moderne variant van parkeergarages die ze geloof ik crèches noemen was nog niet uitgevonden – en als ik moeite deed zou ik van morgens en middagen een gedetailleerde kaart kunnen schetsen – de kathedraal en de promenades, de kerst- en de boekenmarkt, parken bij de autosnelweg en botsautootjes of eindeloze musea: straten, rozen en schilderijen, die waarschijnlijk mooier, maar ook ietsje saaier dan die karper zijn –. Maar dat interesseert me niet en dus doe ik geen moeite. Want veel erger zijn de helse dagelijkse kleinigheden die spatten maken op wat men een gezinsleven noemt, om altijd maar als woeste jager verborgen thuis te zitten, en de onverdraaglijk stompzinnige en hysterische rituelen die ik om in leven te blijven innerlijk al snel moest leren ontvluchten, waar ik vaak aan denken moet en wat me altijd doet bedenken dat er wellicht geen bovenmenselijke manier bestaat om de hemel te verwerven noch een gewichtiger taak dan de schone taak van het moederschap, en ook dat ik, wanneer ik dit bedenk, beter kan zwijgen als ik niet wil eindigen de een na de andere aanstellerij te debiteren en vooral niet in de overtuiging dat als het me ooit lukt in een schilderij, een halve pagina of een andere onmogelijke vorm van muziek of tijd een zweem van mijn verwoeste leven weer te geven er slechts één naam in de opdracht zou kunnen prijken.
de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

EL DÍA MENOS PENSADO

Sabes que no soy amigo de juramentos ni promesas
pero sí me has oído decir con insistencia
que el día menos pensado voy a procurar
olvidarme la inocencia y la ternura
sobre el mostrador de cualquier casa de empeño.
Pero jamás conseguí inquietarte, o así lo sospecho.
Porque sabes que soy terco y mucho más
en lo que concierne a mis defectos.
Entre esos dos aún sigo viviendo.

OP EEN GOEDE DAG

Je weet dat ik niet houd van dure eden en beloften
maar je hebt me wel met klem horen beweren
dat ik op een goede dag de onschuld en
de tederheid zal trachten te vergeten
op de toonbank van een of ander pandjeshuis.
Maar ik wist je nooit te verontrusten, dat vermoed ik althans.
Want je weet dat ik halsstarrig ben, vooral
waar het mijn gebreken betreft.
Met die twee leef ik nog immer voort.

de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

EN EL ORDEN QUE PREFIERA

A veces empiezan bien mis sueños, y entonces pueden llegar a ser playas de África o improbables pasajes de avión hacia el deseo. A veces empiezan bien mis sueños, a veces me recuerdan lugares que no he visto y en los que fuimos tan felices, lugares anónimos, antiguas cartas, aventuradas huidas y si hay suerte pueden llegar a ser incluso unas cuerdas vocales que afinan su voz entre unas piernas.

Porque a veces empiezan bien mis sueños. Pero otras se despistan, por lo común se cansan y así suelen acabar teniendo el mismo rostro que la casa Batlló, pues ociosos y torpes se recuestan en demasiados bares, en demasiadas tardes, estúpidamente llenos de Rambla Cataluña y Paseo de Gracia, hasta batiendo palmas los benditos mientras ni pueden evitar que de las gabardinas del fracaso y del alcohol les crezcan abatidos pájaros que vagamente me recuerdan a la hirsuta soledad de la que no he conseguido salir nunca.

Quizá en esta tierra el hombre sólo puede amarse y detestarse, amarse y detestarse, sucesivamente, en el orden que prefiera. Pero esta materia da apenas para un cuento, y además creo que ya Borges -un fastidio- escribió mejor de todo esto.

IN DE GEWENSTE VOLGORDE

Soms beginnen mijn dromen goed, dan kunnen het Afrikaanse stranden worden of onwaarschijnlijke vliegereizen naar het verlangen. Soms beginnen mijn dromen goed, soms doen ze me denken aan plaatsen die ik nooit heb gezien maar waar we zo gelukkig waren, naamloze plaatsen, oude brieven, gewaagde vluchten, en met wat geluk worden het zelfs stembanden die zich stemmen tussen een stel benen.

Want soms beginnen mijn dromen goed. Maar soms ook dwalen ze af, worden dan doorgaans moe en krijgen op den duur hetzelfde gezicht als Casa Batlló, ze leunen dan al te veel middagen in al te veel cafés lui en log achterover, achterlijk vol, aan de Rambla Cataluña en de Paseo de Gracia, klappen zelfs onnozel in hun handen niet eens in staat om te voorkomen dat de gabardines van de mislukking en de alcohol hun lamgeslagen vogels bezorgen die me vaag doen denken aan de ruige eenzaamheid waaraan ik nooit heb weten te ontsnappen.

Misschien kan de mens zichzelf op deze aarde slechts liefhebben en verachten, liefhebben en verachten, en zo maar door, in de volgorde die u wenst. Maar dit thema is nauwelijks voldoende voor een verhaal, en bovendien geloof ik dat Borges – heel vervelend – hierover reeds beter geschreven heeft.

de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

MANIFIESTO INICIAL DEL HUMANISTA

La causa de las palabras, que para nada sirven,
o para vivir tan sólo, es una causa pequeña.
Pero si cada día sabes con mayor certeza
que no sólo repudias las coronas
sino que cada vez te dan más asco;
si en verdad no quieres hacer de tu ya arruinada inteligencia
una prostituta mercenaria que venda sus pechos o su alma
a cualquier hijastro del dinero o si, sencillamente,
poco necesitas y tan sólo te importa soportar
con dignidad la vida y sus tristezas
mejor será que asumas desde ahora
la inevitable condena de la soledad y del fracaso
y que como luminoso o ciego abandono de estrellas
a esa pequeña, muy ridícula causa ya te abrases,
que del todo lo hagas y que en tu habitación vacía
las palabras del fuego sean ceniza, que se asalten
y persigan, que tengan frío, en su noche
a solas, por decir tu nombre.

STARTMANIFEST VAN DE HUMANIST

De zaak van de woorden die nergens toe dienen,
of om te leven slechts, is een nietige zaak.
Maar als je iedere dag zekerder weet
dat je kransen niet alleen afwijst
maar er ook steeds meer van gruwet,
als je van je al failliete intellect werkelijk geen prostituee
wilt maken die haar borsten of haar ziel verkoopt
aan ieder stiefkind van het geld, of als je eenvoudigweg
weinig nodig hebt en het alleen belangrijk vindt
het leven en zijn treurnis waardig te dragen
zou het beter zijn om vanaf nu te aanvaarden dat je
onvermijdelijk tot eenzaamheid en mislukking veroordeeld bent,
en dat je als lichtend of blind stofje van de sterren
die nietige, belachelijke zaak omarmt,
dat je dit van ganser harte doet en dat in je lege kamer
de woorden van het vuur in as verkeren, elkaar bestormen
en achtervolgen, en in hun eenzame nacht
verkillen door het zeggen van jouw naam.

de/uit: Tierras, Éditions AIOU, Saint-Etienne-Vallée-Française, 1996

LOS TRABAJOS QUE ME HA DADO EL DESPEDIRME

En los ojos y otros muertos lento pesa
el mundo o el cansancio. Y quisiera ya
olvidarlo simple, cegarme fiero y un todo adiós
decir lleno de noches o de ahogadas piedras o mendigos
que no guardasen rabia
hacia los infames engaños
con que en las mañanas del sonido ingenuos
habitable creímos esta vida. Pero del último adiós
hace ahora tiempos tan antiguos
como el de los enterrados amores de las playas
y sé que no puede haber ya piedra o noche
que mis mendigos no hayan con ahínco
infinitamente carcomido. Porque lo me ha dado más trabajo
siempre ha sido el despedirme. Pero aún así,
desvelado por los derrotados cafés
en que acaba convirtiéndose el ir y venir
de la soledad al miedo, sin saber bien qué
en la nada persiguiendo aún sigo.

DE MOEITE DIE HET ME KOSTTE OM AFSCHEID TE NEMEN

Op de ogen en andere doden drukt gestaag
de wereld of de vermoeienis. En ik zou dat graag
eenvoudigweg vergeten, woest mijn ogen sluiten en een volkomen
vaarwel uitspreken vol nachten en verstikte stenen of bedelaars
die geen woede koesteren
omtrent het schandelijk bedrog
waardoor wij naïevelingen 's ochtends door het geluid
geloven dat dit leven leefbaar is. Maar sinds het laatste afscheid
is er nu evenveel tijd verstreken
als sinds de weggeborgten vakantieliefdes
en ik weet dat er geen steen of nacht meer over kan zijn
die niet eindeloos en onverdroten door mijn bedelaars
is aangevreten. Want wat me altijd de meeste
moeite heeft gekost was het afscheidnemen. Niettemin,
klaarwakker door de aftandse cafés waar het zwalken
tussen eenzaamheid en angst uiteindelijk op uitdraait,
blijf ik voortgaan, zonder goed te weten
wat ik nog najaag in het niets.

de/uit: Tierras, Éditions AIOU, Saint-Etienne-Vallée-Française, 1996

PARA UNA TEOLOGÍA DEL INSOMNIO

Minuciosamente sueño a Dios durante el día
para por la noche poder creer que me perdona.

Desde la culpa de no ser feliz, de no haberlo sido,
desencuadernó mis ojos huecos y de sobras sé
que no dormir es un rastro del infierno.

VOOR EEN THEOLOGIE VAN DE SLAPELOOSHEID

Overdag droom ik God zeer grondig
om 's nachts te kunnen geloven dat hij mij vergeeft.

Uit schuldgevoel dat ik niet gelukkig ben, en nooit ben geweest,
druk ik mijn holle ogen uit en weet maar al te goed
dat niet kunnen slapen een glimp van de hel is.

de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

POR LAS CORNISAS DE LA LOCURA VOY

y nada sino yo es el precipicio:
sobre los desvencijados telares de los sueños
no hay polvo ni sombra que pudiéramos
trabajosamente arañar ahora
para encontrar así razones
que la vida hicieran fácil,
razones, espejos con nombres o tan sólo
alguna memoria y algún bache.
No hay razones, espejos o siluetas de muchachas
o de nombres. No hay nada aquí, aquí
no hay nadie. Las virtutas de unas voces oigo,
de unas oscuras voces que son muchas pero
que sobre un mismo abismo forman una:
el desierto de mis ojos les da nombre.

LANGS DE RANDEN VAN DE WAANZIN GA IK

en uitsluitend ik ben het ravijn:
op de gammele weefgetouwen van de dromen
ligt geen stof of schaduw die we nu met moeite
weg zouden kunnen krabben,
op zoek naar redenen
die het leven makkelijker zouden maken,
redenen, spiegels met namen of slechts
een herinnering en een leemte.
Er zijn geen redenen, geen spiegels of silhouetten van meisjes
of van namen. Niets is hier, hier is
niemand. Spaanders van stemmen hoor ik,
van donkere stemmen die met vele zijn maar
die één worden boven dezelfde afgrond:
de dorre leegte van mijn ogen geeft ze naam.

de/uit: Tierras, Éditions AIOU, Saint-Etienne-Vallée-Française, 1996

EN TAL TAREA

Nadie sabe el silencioso peso de la sombra
o siempre hay quien sufre más, quien con todo el dolor
en una estancada agua no sabe qué dios caído
o qué recuerdo logrará disipar
la risa afilada y fría de la noche.
Y nadie sabe el peso ingrato del otoño
o de la sombra, la nada envolvente y espesa nadie sabe
de quien siempre sufre más, a quien un dolor
le asalta y jamás sabe
de dónde vino ni cómo
se le metió tan dentro, perezoso en marcharse,
muy terco, dolor o demonio de mil caras
que cada paso convierte en ciénaga,
carcomido dolor de excomulgables dagas
que te hace en la sombra ser más sombra
y clausurar nombres y ventanas
en las inútiles procesiones de los días
nadie lo sabe, nadie anuncia
cómo se salva o cómo se le engaña.

ZO'N OPGAVE

Niemand weet van de stille last van het duister
of er is altijd iemand die nog meer lijdt, die met alle pijn
in stilstaand water niet weet welke gevallen god
of herinnering het lukken zal
de kille, scherpe lach van de nacht te verdrijven.
En niemand weet van de nare last van het najaar
of van het duister, het dichte omhullende niets niemand weet
wie altijd meer lijdt, wie door pijn
wordt overvallen en nooit weet
waar het vandaan kwam noch hoe
het zich zo diep in hem nestelen kon, en maar blijft hangen,
halsstarrig, pijn of duivel met duizend gezichten,
die iedere stap tot modder maakt,
vretende pijn van uit te bannen dolken
die maakt dat het duister in je duisterder wordt
dat je namen afsluit en ramen
in de nutteloze opeenvolging der dagen
weet niemand het, vertelt niemand
hoe je eraan ontkomt of hoe je het omzeilt.

de/uit: Tierras, Éditions AIOU, Saint-Etienne-Vallée-Française, 1996

ESCENA

Nosotros esperábamos jinetes, jinetes no sabíamos de quién, jinetes quizá de nadie. Alguien tenía que enviar jinetes, eso nos dijeron, por eso los esperábamos. En calmar llagas con vendas de silencio matábamos el tiempo. Así esperábamos jinetes. Pero ya no esperamos. Porque en esto se nos fue la vida, pueden reírse, en esta escena.

Todo
era un engaño.

TAFEREEL

Wij wachtten op ruiters, wiens ruiters wisten we niet, niemands ruiters misschien. Iemand moest ruiters sturen, hadden ze ons gezegd, daarom wachtten we. Zweren verzachtend met verbanden van stilte doodden we de tijd. Zo wachtten we op ruiters. Maar wachten doen we niet meer. Want daarmee is het leven ons ontglipt, ze kunnen erom lachen, om dit tafereel.

Het was
allemaal bedrog.

De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor, Barcelona, 2005

EL TEÓLOGO DISIDENTE

No existe la muerte, no ha existido nunca.
Aunque bajo su amenaza haya vivido el hombre,
en su mentira, no existe la muerte, no existe,
y si adivináis tras la luna el exacto rostro
de la ausencia, si con olvido miráis
la pupila oscura de la espera
entenderéis que no existe, que de verdad no existe
y que cómo iba a existir ella y qué nombre
hubiéramos podido darle entonces a esta tierra.

DE DISSIDENTE THEOLOOG

De dood bestaat niet en heeft nooit bestaan.
Al heeft de mens dan onder zijn dreiging geleefd,
in zijn leugen, de dood bestaat niet, hij bestaat niet,
en als jullie achter de maan het scherpe gelaat
van het onbestaan vermoeden, als jullie verstrooid
de donkere pupil van het wachten zien
zullen jullie begrijpen dat hij niet bestaat, dat hij echt niet bestaat
en hoe zou hij ook kunnen bestaan en welke naam
hadden we deze aarde dan moeten geven.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

¿FÁBULA Y SIGNO?

Como jamás habíamos pensado que Dios podía ser tan pequeño
como para dudar de su propia existencia
nos sorprendió encontrarlo con los dientes desnudos
en las orillas del frío.

Dichosos por saber que lo teníamos dentro,
lo tendimos al sol, como si fuera una fiesta.

FABEL EN TEKEN?

Omdat we nooit hadden gedacht dat God zo klein kon zijn
dat hij aan zijn eigen bestaan zou twifelen
waren we verbaasd hem met ontblote tanden aan te treffen
aan de oevers van de kilte.

Opgetogen omdat we hem in ons wisten,
hingen we hem in de zon, alsof het feest was.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

UNA MUJER

Una mujer se hace así: sobre las espinas del sueño,
con un poco de luna y como escogida cárcel
donde la luz se amanse. Una mujer se hace así,
y si no debería hacerse de un modo parecido.

EEN VROUW

Zo ontstaat een vrouw: op de doornen van de droom,
met een beetje maan, als een uitgelezen kerker
waar het licht tot bedaren komt. Zo ontstaat een vrouw,
en anders zou ze op vergelijkbare wijze horen te ontstaan.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

CONFESIÓN ÚLTIMA

De entre la mentiras una de las que prefiero
es la luna. Antigua o perdida, ni los locos
la creen, y con sus torpes palabras pueden
fabricársele torpes vestiduras. Porque
el poeta -gata falsa- a veces no está
para cielos o pájaros es por los que os hago
una confesión última. De la noche
no hablo. Porque sin engaño o niño
cómo osar decirte
que la noche es mentira.

LAATSTE BEKENTENIS

Een van de leugens die mijn voorkeur geniet
is de maan. Oud of verloren wordt ze zelfs
door gekken niet geloofd, en met hun lompe woorden
kunnen ze haar in lompe gewaden hullen. Omdat
de dichter – valse kat – soms niet in de stemming is
voor vogels en luchten is het daarom dat ik jullie
een laatste bekentenis doe. Over de nacht
spreek ik niet. Want hoe zou ik je
zonder bedrog of kind durven zeggen
dat de nacht een leugen is.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

POEMAS DECAPITADOS

DETRÁS DE LAS PROCLAMAS

Alguien dijo: “un poco de sol”, “no tanta sangre”,
e incluso también “justicia”. Alguien dijo eso,
y cuando dio media vuelta en la cama
la miseria copuló con la risa.

TIRO

Tras haber vivido siempre en condicional o puntos suspensivos
nuestro incomprensible amor es una deuda que tiene miedo
y trina frío: seguramente esta es la majadería
sobre la que resultaría más oportuno
pegarme un tiro.

GLOSA

Igual que dejé de ser joven dejé de ser poeta.
(La vida quita y da sus
silencios y sus cuerdas). Pero
escribo garabatos, muertes, agujeros.
Pero escribo para creer salvarme,
para creer que puedo
salvarme aún. Y no
son más que estrategias.

AFGEKAPTE GEDICHTEN

DE MANIFESTEN VOORBIJ

Iemand zei: “een beetje zon”, “niet zo veel bloed”,
en zelfs ook “gerechtigheid”. Iemand zei dat,
en toen hij zich half omdraaide in zijn slaap
paarde de ellende met de lach.

SCHOT

Na altijd in voorwaardelijke wijs of beletseltkens te hebben geleefd
is onze onbegrijpelijke liefde een schuld die bang is
en rilt van de kou: ongetwijfeld is dit de stommiteit
waarvoor ik me maar het best
voor het hoofd zou kunnen schieten.

GLOSSE

Jong ben ik niet meer, een dichter evenmin.
(Het leven geeft en neemt zijn
stiltes en zijn snaren). Maar
ik schrijf krabbels, doden, gaten.
Maar ik schrijf in het geloof dat het me redt,
in het geloof dat ik me
nog redden kan. Het zijn
slechts listen, anders niet.

DONDE TIRITA EL NOMBRE

La soledad es una frontera donde tiritita el nombre,
y detrás de ella no hay más que un infierno
donde las yemas de los dedos no guardan dibujos
que puedan distinguírnos.

Y ESO QUE HACE TIEMPO QUE SÉ QUE TENGO QUE ESCRIBIRTE UNA COSA PARECIDA:

La adolescencia es una pantera hecha de mimbre,
pero detrás de la noche aún sostiene al mundo.
El silencio de sus pasos oigo, si se va la tarde,
y mi cursi corazón te sueña etcéteras.

WAAR DE NAAM HUIVERT

Eenzaamheid is een grens waar de naam huivert,
en daar voorbij ligt niets anders dan een hel
waar vingertoppen geen tekening meer hebben
die ons kan onderscheiden.

EN ZOIETS HEB IK JE AL EEN HELE POOS WILLEN SCHRIJVEN:

De puberteit is een van riet gemaakte panter,
maar voorbij de nacht draagt hij nog steeds de wereld.
Ik hoor de stilte van zijn tred, als de avond gaat,
en mijn aanstellershart droomt je enzovoorts.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

Ya que no tenía ropas ni sonrisas con las que cubrir mi vacío,
y había olvidado también cómo debe brindarse con bebidas espumosas
y la más adecuada forma de deshacerse
de la ceniza inútil de un cigarrillo
mejor hubiera sido no haber ido.

Varias veces te lo dije, pero tú domaste palabras
que hablaban de pasados con calles y con ritos
y tras haberme encontrado fuiste terca
y te empeñaste en sacarme de mis pozos
escondidos.

Te habían dicho mi nombre,
quizá fue tuyo o tal vez os olvidasteis
(y es extraño, a estas alturas) de que yo
ya estaba muerto. Tú domaste palabras,
reseguias lugares con los ojos y los dedos.
Yo asentía. Mas no te recordaba, no sabía
si compartimos sábanas, adioses como anillos
y si quizá desayunamos algún día juntos las mentiras.
Yo –ya te digo- ni recordaba ni sabía,
y pensé así que a los sitios siempre es mejor
un no haber ido.

Pero me sacaste de los pozos.
No me cegó la luz, pues seguía siendo pequeña.
El baile al que me llevaste seguía siendo un baile triste.
Hablé poco y me escondí por las esquinas.
Vuestros cuerpos disfrazados con la lluvia de las risas
se abrazaban y mordían al compás de ningún ritmo,
y en seguida supe que no teníais nombre, que no teníais nada
por lo que pelearos y que sin embargo os odiábais
con disfraces hasta el fin y sin remedio.
Como mi rostro siempre ha temblado
en las ausencias o fracasos
no dije adiós a nadie, y creo que ni tú te diste cuenta
de que la soledad era una flor seca
que alguien me había puesto
en el silencio de un ojal.

Aangezien ik kleding noch glimlach had om mijn leegte te verhullen,
en daarnaast vergeten was hoe je met bubbeldrankjes dient te proosten,
of wat de geschiktste manier is om je
van overtollige sigarettenas te ontdoen,
hadden we beter niet kunnen gaan.

Dat heb ik je meermaals gezegd, maar jij dresseerde woorden
die spraken van voorbije tijden met straten en rituelen
en nadat je me gevonden had was je koppig,
deed je je best me op te trekken uit mijn verborgen
krochten.

Ze hadden je mijn naam verteld
wellicht was het de jouwe, of misschien waren jullie vergeten
(wel vreemd, op dat moment) dat ik
al dood was. Jij dresseerde woorden,
liep plaatsen na met je ogen en je vingers.
Ik gaf toe. Maar me herinneren deed ik je niet, wist niet
of we lakens, afscheiden als ringen hadden gedeeld,
en of we wellicht ooit samen met leugens hadden ontbeten.
Ik – ik zeg het je maar – wist het echt niet meer,
en zo bedacht ik dat het van plaatsen altijd beter is
dat je er niet bent geweest.

Maar je trok me op uit mijn krochten.
Het licht verblindde me niet, want het was nog steeds heel klein.
Het bal waar je me mee naartoe nam was nog steeds een treurig bal.
Ik zei weinig en verborg me in de hoeken.
Jullie met lachregens vermomde lichamen
omhelsden en beten elkaar op de maat van geen enkel ritme,
en plotseling wist ik dat jullie geen naam hadden, dat jullie niets hadden
om ruzie over te maken en dat jullie elkaar niettemin
zonder mankeren heimelijk tot het einde toe zouden haten.
Omdat mijn gezicht bij afwezigheid of
mislukkingen altijd trilt
heb ik niemand gedag gezegd, en ik geloof dat zelfs jij er niets van hebt gemerkt
dat de eenzaamheid een droogbloem was
die iemand in de stilte
van mijn knoopsgat had gestoken.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

SOY YA EL ÚLTIMO DOLOR DEL DÍA,
o quizá aquel que la imprevisible noche
guardaba silenciosamente en sus bolsillos.
Sé que vengo a deshora, cuando terminó
la sangre o la risa, en el día después,
mas también que no de otro modo debía yo venir,
inútil mensajero sin noticia, caída sombra
que extenuara al tiempo
cuando de toda palabra o sueño no quedara sino un olvido de ojos
bajo la ciega tierra.

IK BEN REEDS HET LAATSTE VERDRIET VAN DE DAG,
of dat wat de onberekenbare nacht misschien
stilletjes in zijn zakken bewaarde.
Ik weet dat ik ongelegen kom, wanneer
het bloed of de lach gestopt is, de dag daarna,
maar ook dat ik niet op andere wijze hoor te komen,
nutteloze boodschapper zonder bericht, gevallen schaduw
die de tijd verzwakt
wanneer er van ieder woord en elke droom niets anders rest dan een uit-het-oog
onder de blinde aarde.

*De / uit: Absurdos principios verdaderos, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2011*

DE LA VIDA SÓLO SÉ QUE ESTÁ MUY LEJOS

Los mismos balcones siempre por mucho que digas
Los mismos balcones los continuados suicidios
Aquel amor que no supe corresponder
Aquel amor que no supe dejar que no se fuera
Aquella muerte aquel amor aquel amor
La noche se persigue sin remedio a sí misma
Sobre la lluvia la soledad se ensaña
Las cabinas de teléfonos hacen ver que comprenden
En olvidados ojales suspira la muerte y sus nenúfares
Todo anillo tiene forma de sangre
De la vida sólo sé que está muy lejos

VAN HET LEVEN WEET IK SLECHTS DAT HET HEEL VER IS

Dezelfde balkons steeds wat je ook zegt
Dezelfde balkons de zelfmoorden continu
Die liefde die ik niet wist te beantwoorden
Die liefde waarvan ik niet wist te voorkomen dat ze ging
Die dood die liefde die liefde
De nacht achtervolgt zichzelf eindeloos
De eenzaamheid koelt zijn woede op de regen
Telefooncellen doen alsof ze het begrijpen
In vergeten knoopsgaten zucht de dood en zijn waterlelies
Iedere ring heeft de vorm van bloed
Van het leven weet ik slechts dat het heel ver is

*De / uit: Absurdos principios verdaderos, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2011*

POÉTICA

Las cosas no sólo no son como son sino que ni siquiera son como parecen; las cosas, en general, son como duelen.

POËTICA

De dingen zijn niet alleen niet zoals ze zijn maar zelfs niet zoals ze lijken; de dingen zijn over het algemeen zoals ze pijn doen.

de/uit: Ética confirmada, Ed. Devenir, Madrid, 1990

FRAGMENTO

Bien está que la poesía no interese a nadie.

Que me interesara yo jamás
pedí a la mía.

Bastante hizo
salvándome la vida.

FRAGMENT

Het is prima dat poëzie niemand aanspreekt.

Dat ze mij aansprak heb ik nooit
van de mijne verlangd.

Ze deed al genoeg
door mijn leven te redden.

De / uit: Arpía

HISTORIA VERDADERA

Bajé del sueño, del sol y el miedo.
Bajé y seguí bajando. No había nada.
Deseé volver. Pero en el descenso
había olvidado cómo a la infancia
del primer verso trepar de nuevo.
Y así (niños y niñas) me quedé solo,
de ninguna parte rey y en mi noche
por nadie abandonado. Y esta sola
historia verdadera es el poeta.

WAARGEBEURD VERHAAL

Ik daalde af uit de droom, uit de zon en de angst.
Ik daalde af en bleef dalen. Er was niets.
Ik wilde terug. Maar op weg omlaag
was ik vergeten hoe ik vanaf het eerste vers
naar de kindertijd terug kon klimmen.
En zo (jongens en meisjes) bleef ik alleen,
nergens een koning te bekennen en in mijn nacht
door niemand verlaten. En dit enig
waargebeurde verhaal is de dichter.

de/uit: Hospital de Inocentes, Ed. Devenir, Madrid, 1989

YA BASTA

Es del vivir
la mentira el techo.

GENOEG!

De leugen is
des levens dak.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

GEOGRAFÍA

No hay que aborrecer la geografía. Particularmente
he de confesar que yo le tengo envidia:
mapas, cristales, amores, días, medidas.
A todo eso yo le tengo envidia entre las ramas,
mientras estoy suspendido de silencios de palabras
que no saben dar nombres de nada.

AARDRIJKSKUNDE

Je moet aan aardrijkskunde geen hekel hebben. Ik persoonlijk
moet bekennen dat ik er jaloers op ben:
kaarten, kristallen, liefdes, dagen, maten.
Op al die dingen ben ik jaloers, terwijl ik
tussen de takken aan stiltes hang van woorden
die nergens namen van weten te geven.

*De/uit: El anarquista de las bengalas, Biblioteca Íntima, March Editor,
Barcelona, 2005*

CLAVE

No sé nada, no quiero nada,
no espero nada.

Pero

todo lo que he escrito
tiene la forma de mi cara.

SLEUTEL

Ik weet niets, ik wil niets,
ik verwacht niets.

Maar

alles wat ik heb geschreven
heeft de vorm van mijn gezicht.

de/uit: Ética confirmada, Ed. Devenir, Madrid, 1990